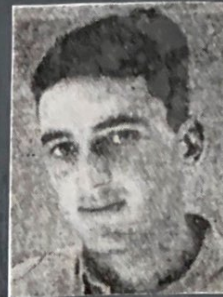

טורי בן-דוד יובל
37518
בן יהודית ושמואל
נולד ב- ט"ו שבט תרפ"א 1921
התגייס לצה"ל באפריל 1948
שרת בגדוד "גדעון" (13)
נפל ב- 23.12.1948
בכיבוש משלט 86 בנגב.

בן דוד דובל

בן שמואל (ציר, מורה לעידן ובצלאל" ובסמינר למורים בבית הספר בירושלים) ויהודית, נולד בפ"ז בשנת ה'תר"ש בירושלים. בן שבע מתחם מאביו, ומחוסר אפשרות לחנכו במשפחה לא מצא את מקומו בבית הספר ונודד ממסד למסד (בית ספר עממי בירושלים, בית החינוך בתל אביב וב"ש), עד לקבוצת גבע, אל חדר אפסטרופוס חדר המשק ולמד בבית הספר השמן בעין

חרוד (בגבע לא היתה כיתה מתאימה בשבילו). היה בחזיתו ילד קשה אחרי אזהרת המורים בגלל התנהגותו נשענה לגמרי, הצטיין בלימודיו ובתנהגותו וגמר את בית הספר כחלמיד טוב. נכנס לעבודה בגבע, הצטרף לחברת הנוער המקומי, נתקבל כחבר במשק, התמסר ביחוד לענף הרפת ושקד בלי הרף על השתלמותו בו עד שהיה האחרון העיקרי בענף זה. אפיו נתגבש, כפי שציין אחד מותיקי הקבוצה, "עקשנות, התמדה, הליכה בקו עצמאי, מקורי, והשתרשות". ב-1943 ביקש להתגרב ליהודה עברית בצבא הבריטי ואחר כך לבריגדה כשהוצדו על ישראל, אך ויתר על כך מתוך משמעת למשק ואחריות לענף. חבר ה"הגנה" מנעוריו ומ-1942 בא"ש, עד קורסיים לחבלות ולסמלי חבלות.

התגייס לצבא ה"הגנה" ב-5.4.1948 ושירת בחטיבת "גולני", השתתף במיצוי אשדים במצב פולחני, במצב בית שאן, בקרבות באזור צין, בהתקפה על המשטרה בגין, במצב צרת והגדלה, בפעולות הגמול בצנדרלה (אזור צין). הועבר לנצח ושמ נפל במצב משלים ביום 23.12.1948, היה קצור בגולות. ב-11.8.1949 הועבר לנצח.

מסדרים בשנת 1948

הקרב על משלט 86 - בו נפל יובל בן-דוד ז"ל

האווירה בבסיס-השדה שועוט, בו חנינו מספר ימים לפני הקרב. היתה מחוסמלה ורצופה בהכנות קדחתניות, בדיקת נשק, הכנת ציוד וחגור, אימון מזורז והתחפרות. כי ידענו: הפעם תהיה מערכה אשר לה מטרה גדולה — לזרוק את הפולש המצרי הרחק מתחומי ארצנו, — מערכה אשר תעלה בהיקפה על כל המערכות אשר קדמו לה. ועוד ידענו: אנו נהיה הפותחים במערכה זו. 48 שעות לפני שהיחידות האחרות תבנסנה לקרב, נהלים בנקודה רגישה ביותר לאויב — 2 ק"מ מעורק-התחבורה העיקרי שלו — עזה-רפית. ואם כי היה עלינו למלא, בשלב זה של המערכה, תפקיד של הכשרת-קרקע, הרי יש במכה מוצלחת שתנהל בנקודה זו כדי לחתוך את גודלה של רצועת-ארץ זו, באם נאחו בה ולא גרפה.

כל חייל ידע את הסיכון הגדול ואת כובד מכת-הנגד שעלולים אנו לספוג. באווירה זו יצאנו משועוט עם דמדומי הערב בשיירת מכוניות לעבר משלט 112. נצונו להתמודדות הראשונה שהיתה לנו עם המצרים בזמן מבצע "אסף" בטע בנו הרגשת בטחון מצוינת, והשירה לא פסקה מפני האנשים עד הגיענו למשלט 112. כק"מ אחד לפני המשלט נעצרה השיירה. האנשים ירדו מן המכוניות והסתדרו בטור. ראשונים הובילו הסיירים שבדקו את הדרכים בלילות שקדמו ללילה-הפעולה. אחריהם פלוגתי שכללה מחלקות רגלים ומחלקת פיאטים ומרגמות 2, אח"כ פלוגתו של יחודה, אף היא במתכונת דומה, והפיקוד בתוך; צורפו לנו 2 מכ"י ו-2 מרגמות 3, שנישאוו בלעדי הבסיסים ומספר פגזים, ואלו יתר אנשי הפלוגה המסייעת, על נשקם ותחמושתם, וכן יתר הציוד של הרובאים צריכים היו להגיע בשיירת הדרג הראשון לאחר שהמשלט יכבש.

התותחים התחילו בהפגזת-חיפוי בראשית הערב. המטרות פוזרו לאורך כל הגזרה. כדי שתשומת-לב האויב לא תוסב ליעד-הגדוד. תוך הפגזת הסיורגין של תותחינו החל הטור לנוע מערבה, לעבר משלט 86. עד מרחק של 1/2 ק"מ לפני המשלט עברה הדרך ללא כל תקלות, אלא שבמקום זה נפלו כמה פגזים בתוך הטור ובקדמתו. לא ברור היה מי ירם. קרוב לודאי שאלו היו פגזי אויב מטווחים מדאש, כיון שבאותו מקום ממש נפגעה אח"כ שיירת הדרג הראשון. יריות אלו היו מקדיות לגמרי, והגבת האנשים היתה עצורה. נפגעו כמה לוחמים, ביניהם אחדים באופן קשה. פגזי הפצוצים גרם לעיכוב של 20 רגע לערך ומיד לאחר זאת המשכנו לנוע בדרךנו.

הגענו לשפתו המזרחית של ואדי-סלקה. מעברו המערבי מתרומם הרעס שבראשו נמצא משלט 86. רוחבו של הגיא היה 300 מ' לערך, והוא נחרץ בתוכו לכמה אפיקים שהקשו את המעבר בו. לא היתה לנו כל אינפורמציה מדויקת על עמקו וגדלו, וכפי שהתברר לנו אח"כ, — הגיעו המסיירים בלילות הקודמים לשלוחותיו של הואדי, מדרום למקום בו הגיע הטור המסתער. ירדנו אל תוך הואדי כדי לתקוף את המשלט מנפנו. פרשתי שתי מחלקות בצורת זזית, כשמחלקה אחת מתקדמת חזיתית

החשניה מתקדמת בטור באגף הימני. ערוצי הוואדי ואפיקיו הרכים אילצונו לשנות פעם בפעם את המבנה וכן הטעינו לא אחת לחשוב שהמשלט נמצא לפנינו. מה שגרם למיתריות ולחריפות לא מעטות.

בעוד שמחלקה אחת תחלה לעלות ברכס, התרחקה המחלקה השניה מעט צפונה בדרכה לאחד מערוצי הוואדי. בשעה 23.00 לערך, בחיות הכוח במעלה הרכס, נפתחה עליו אש ממרחק של 150 מ'. סקרתי על מחלקת-החוד לתפוס מיד את קצה המשלט. וזו פרצה קדימה ונתקלה בגדר בת שני חוטים. תשובת-האש של האויב היתה דלילה ביותר. נראה היה שהשתעו. גם הכוח שהחזיק אותו רגע במשלט לא מנה יותר ממחלקה מוגברת. שהיתה מפורזת במוצב שארכו היה 200 מ'. הגדר נפרצה והמחלקה נאחזה בקצה המשלט. הגדר חסמה תעלת-קשר שהובילה לעמדת כיתה מבודדת שחיברה את המשלט עם מערכת המשלטים הצפונית יותר. עמדה זו נכבשה לאחר כמה דקות ע"י המחלקה השניה. בתעלת הקשר רבצו שני מצרים שפגעו ופצעו מי"כ שנשלח להצטיק את יתר הכוח; הללו תמכו מיד. הפלוגה השניה עלתה מיד ופרצה אל הסער הערומי של המשלט וכבשתו. בכל השטח נמצאו כ-10 הרוגים מצרים. עם ההתארגנות נתגברד שלא היו לנו אלא פצועים מעטים בלבד.

זמן קצר אח"כ החילונו לספוג אש מרגמות בלתי רצופה ואש מנשק קל שנודד בעיסר מדי-בא-שיך-חמודה. המשלט המצרי השני שנמצא בהמשכו של הרכס מדרום. מיד עם הכיבוש נערך הכוח להגנה היקפית בצורת מרובע, כשהמחלקה הראשונה מוצבת כלפי מערב. השניה לצד צפון ומחלקות פלוגת ב' נערכו כלפי דרום ומזרח. מטה-הכוח נמצא בקרבת המחלקה הצפונית. האויב ניסה לערוך כ-2-3 התקפות-נגד זעירות של רובאים בכוח של מחלקה לערך. מצד מערב ומצד דרום בחסות

משגאיר הבוקר החילונו לזהות את מקומנו המדויק בשטח ולהתמצא בו. רצינו לבדוק את אפשרויותינו כדי לשפר את מצב המערך; אלא שלא ניתנה לנו כל שחית לכך: — עם אור הציף טנק אחד של האויב מכיוון דר"ב את-שיך-חמודה ובקבוצתו שנים-שלושה נוספים. כנראה שהופיעו לרתקנו כדי לתת שחית להיל-הרגלים של האויב להערך להתקפתו. וכן פתחו כוחות האויב, שבאותו מוצב המרחק 200 מ' מאתנו, בהטדת אש מנשק קל. חילופי היריות בינינו לבינם היו קלים ביותר.

מהשקפה הטנקים הראשונים, בשעה 06.00 ובמשך כל היום, היינו נתונים ללחץ שריון. (אכן, היסבנו להשיג את משיכת כוחותיו אלינו — מספר רב משריוני וזתקו אלינו — (20) חלק מהם נהרס לחלוטין, או שחוצא מכלל-פעולה לזמן ממושך. לעתים הסתמך האויב במתותיו וממקלעיו ולעתים הסתער עלינו — ובדיני 4 פיאטים בלבד. אך הם היו בירי בחורים חיוניים היטב את מלאכתם ואינם נרתעים מסכנה הקריאה: "טנק מצפון!" — פיאט — חנה — פיאט לשם" — נישאו בלי-הרהר על פני המשלט. הפיטים מבין הפיאטיסטים הוחלפו במקום הפצועים באו אחרים — והטנקים לא פרצו את עמדותינו, והלוחמים לא נסו. להיפך — למדו לבזז לאויב-המשורין בדעתם. כי בלעדי חיל-הרגלים הבא בעקבותיו לא יוכל לנו. והן רגלים לא יעמדו בפנינו

משהתקרבו הטנקים פרי טוח פעולה של הפיאטים (לא היו לנו כל כלי נשק גנרי-טנקים אחרים מלבדם, כיון שהתותחים, שנועדו לנו, נמצאו בשירות חדרג המשיע שנמנקה עוד בדרכה אלינו). גורו בם כמה פגזים. הטנק הראשון נפלע בשרשרתו הנשאר על עמדו. אולם הוסיף להאטיר עלינו מתותחו במשך כל זמן ההתקפה. תימרוניו אלו נמשכו עד 09.00 לערך. אותה שעה פתח האויב בהפגזה ממרגמות (תותחים, משושים, במעט שלא פעלו בפלל). ההפגזה בעצמה לא דמתה כלל לזו שבזכרנו בה בהפגזת הקודם, מה שהקל לא מעט על הרגשתם של החבורים. בחיפוי זה נתרנו רפף שריון נוסף במקומות שונים בחצי-גורן רחבה משלושת עברינו. מאחורי שלוחת הכנס המיושבת פלמי מערב, אשר היתה בחלפיתנו עד גדר צברים המרוחקת מאתנו כדי 500 מטר, ואלו ממנה והלאה — שטח מת, — שם נתרנו חיל-הרגלים.

ריכוז כוחי-האויב למטה המגדית חושלם, כנראה, לפני הצהרים, שאז גבר קצב ההפגזות והטנקים (אותם ה"לוקוסטים" שנתרענו אליהם עוד במבצע-ה"אסיה") פתחו

גדרות צברים שנמצאו שם. התחקפה שנערכה מדרום היתה חזקה יותר ואף לחנה באש מקלע, אך כולן נחרפו חי"ש"קל.

התכנית היתה שנתפשת מיד לאחר הכיבוש אל אחד האגפים, כדי להתייך קו רחב יותר לקראת הבוקר. כיון שנמצאנו במגע-אש תמיד עם משלט שי"ח-המנדט, התקדמנו מחלקה אחת לעברו ונסוגה אח"כ, לפי הוראה ממטה הגדוד. נערך סיור כדי לתכנן את התנגה לאלתר, ותבחורים החלו להתחפר במרץ רב (התפגזות הצפופות של המצרים על חרבת-מעין ושי"ח-גוראן הטביעו את לקחן בבחורים); תוך כדאי-כך הבחנו באורות מתקרבים ממרחק 200 מ' מכיוון צפון. — פתחנו באש לאותו עבר, ונכחו בן שתי כיתות נשלח כדי לתקוף את שיירת הרכב המתקרבת. לאחר כמה תילופי ירי-קצרים נעזבו המכוניות, שש במספר, ונוסעיהן נמלטו. במכוניות נמצאו 4 מרגמות. תחמושת ומספר רב של מכשירי קשר. במאמצים רבים הצלחנו להעביר 4 מן המכוניות לעודף המשלט ולהציב את המרגמות לסיוע. בשעה מאוחרת יותר הגיע הלך מאנשי הפלוגה המסייעת, שנעו בגלגל לאחר ששיירת הדרג המסייע נפגעה קודם לכן בדרכה ונסוגה בחזרה ל-112. כל אותו זמן המשיכו הבחורים בחפירה קודחתית באסירות האישיים; נחרפו עמדות עמידה וכריעה ומערך תעלות הקשר במעט והרשלם. לפנות בוקר עזב המג"ד את המשלט, לפי פקודת מפקד החטיבה, ועבר למשלט 112. הפיקוד במקום עבר לידי הסמג"ד ברשי, והמוצב כלו הועבר לכוננות מלאה. —

י"ג כסלו ה'תש"ח - 23/12/48
 קברתו של נחמן מברסלב

הוא נפטר ביום שבת
 ח' כסלו ה'תש"ח
 בלילה שבו נרצח
 הרב נחמן מברסלב

הוא נפטר ביום שבת
 ח' כסלו ה'תש"ח
 בלילה שבו נרצח
 הרב נחמן מברסלב

for all ages

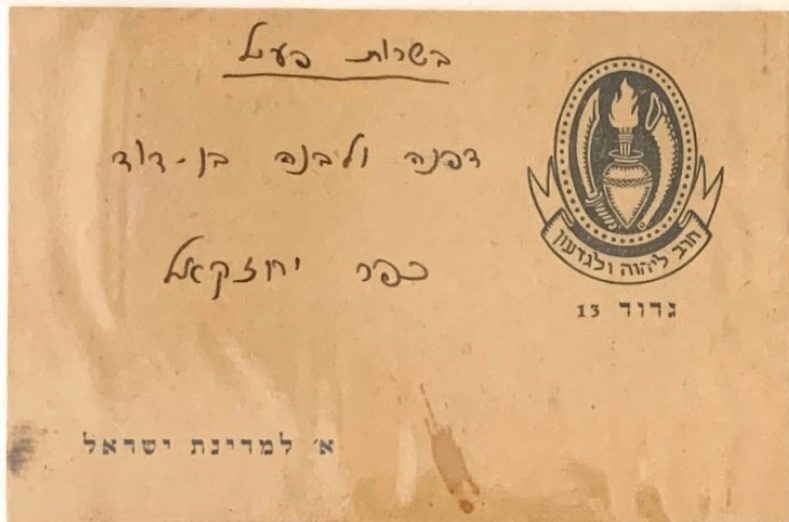
3 12 821

1st at
Loma
after 500

יובל בתקופת שרותו הצבאי

מיקוש שדה מוקשים בחזית בית-שאן
(יובל חבוש בכובע)

עם מטעני חבלה בכביש זרעין
(יזרעאל היום)
במלחמת השחרור היו מטעני החבלה שקיות
יוטה ממולאות בחומר נפץ ונפץ.
(האמצעי - יובל)

חברים יקרים!

נצבט הלב כשקראתי את חידועה המדאיבה על יובל בן-דוד.
הנני מטתתך בצעד המטמחה, חברי הקבוצה, חברי ועובדי-הרפת, ענף
שבו נמצאתי זמן מסוים עם יובל.

עד כמה סתמקתי להכירו, ראיתי בו צעיר רציני - במעט יוצא מכלל
חבריו, בני גילו, סקט מאד ומכונס בתוך עצמו, מסור לעבודתו וממלא
תפקידו בנאמנות ככל שהוטל עליו או שקיבל מרצונו הוא - לבצע.

לפני ג' שבועות, כשביקרתי בגבע, נכנס לחדר האוכל במלכשתו מצבאים,
כשבת-צחוק קלה על שפתיו, סמיד גזה ולבשה טוב ההבעה התמימה, חרצינית
ותרגילה, שלא משה ממנו. כזה ראיתיו לעתים די קרובות, כשדרכיו במצטו.

מאד מצער שאנו מאבדים צעירים כה רבים מסוגו של יובל; אך יודעים
אנו, שלא לשוא מקריבים הם את חייהם הצעירים, בכבשת לעמם מולדת וחירות.
מי יודע מה עלול היה לקרות אתנו כלנו - לולא גבורתם זו. בטוח אני,
שהדורות הבאים ידעו להעריך כראוי יוצרי תקופה זו.

צרפו נא, חברים, גם דמעותי הספורות האלה ליגונכם.

שלכם,

אמיץ.

מכתבים מיובל

23.5.1948

שלום אטא ואורית!

יש להניח שלא לעתים קרובות אוכל לכתוב, מכיון שרוב הזמן אני נמצא בתנועה. נאני כותב רק כשאני מגיע לגבע. הבסיס שלי הוא קרוב, רק שלא בבתים לזשת תביתה.

באינורנו בדרך כלל אינה מורגשת המלחמה. לעת עתה הופצצו כמה ישובים מצורין. אבל בעמק בית שאן די חם.

שהיתי כמה ימים בכפר כאוכב אל הווה זהו כפר אשר ממנו אפשר לטלוט על כל עמק הירדן למן כנרת ועד מעון. כפר זה נכבש כמעט ללא קרב, אולם מיו למחרת נישר הערבים (אצלנו פולטים בעקר כחות ערקיים) לכבשו בחזרה. אולם לאחר התקפת גנד נסו על נפשם בהסאירם הרייבים ונסק, באתי לסם למחרת בדיוק, בשעת הפצצה אורית. גודל הכפר הוא בערך כגודל מעונות עובדים ה.ו.ל. ביתר. הפצצו אותנו במסך טעתיים בבקר ואחה"צ עוד פעם טעה. למחרת הרעישו את הכפר ב-4 תותחים כבדים במסך טעה וחצי. מה שאני יכל להגיד טוה לא כ"כ גורא כפר סנראה מקודם, וביום הסליטי שהתחילו להרעיש אותנו המטכנו במיים הרגילים, ז"א סתית קפה וצלית תרנגולות שבסארו, נזקקו עלינו כ-30 פצצות מהאוויר וכמספר זה מחותחים ולא היה כל נזק וכל אבדות. וזה בטח קטן כזה ללא הגנה אנטי-אורית כלל, כשהמטוסים פסיים בנחת ונמוך למדי.

הייתי גם בשעת כבוש בית שאן. אי אפשר להגיד טוה לא גורם הנאה להיות בעיר כבושה סאתה מרגיש את עצמן כטולט.

יש לצין שהחילים שלנו ההנהגו יפה עד כמה טאמטר לגבי אויב, לא לקחו טום דבר ולא פרצו טום דבר. המצב הכללי הוא, טמגיסים מהמטקים בלי טוף והגישו: ל-20 כיום, וזה מחוץ לשומרים ולמגינים במקומות. בדרך כלל אני נמצא ביחידה קטנה וביחסים בינינו מצוינים למן חדרגה הגבוהה ביותר ועד לחייל המטוש, ומחוץ לפעולת הרינו כחברים וזה מוסיף חרבה מאד, דבר, שבדרך כלל איננו נצבאנו וביחוד בין המגויסים מהערים טשם מקפידים מאד על הבדלי הדרגות עד כדי אכילה לחוד וסינה לחוד ואף סימון ועמידה כבוד. ובמנה קלט טנמצא אצלנו הביא הדבר אפילו לידי חיכוכים בין אנטי המטקים ובין המגויסים מהערים.

אני פסיים את מכתבי מכיון שאני צריך להטכים קום ולעבוד למען מדינתנו החדשה. טאפילו את הפרגות לא זכיתי לשמוע אלא למחרת טהעתון. אבל אין דבר הפל יהיה טוב ולחמראות,

יובל.

סלום אורה

מפה אין הרבה מה לספר, אין תורים לכרטיסי מזון, ואין גיוס המוניים ואף המלחמה אינה מריסת ביותר פרט לאי אלה יריות מהגלגל רוס יונות בודדים לנתוק התחבורה מעל זרעין. אפשר להגיד שהמצב כרגע יותר שקט מאשר במאורעות הקודמים. תור חיל עדין לא קבלתי רשמים מיוחדים, פרט לבטלה וסעסום מזה שלטה סבועות. למולי פה יותר "דמוקרטיים" מאשר באיזורים אחרים ואפשר להתחמק מפעם לפעם לנבוע או לספר יחזקאל. נפגשתי פה עם סגויסים מהערים וביחוד מת"א. אי אפשר להגיד שהם עושים רושם טוב ורק כאשר נפגשתי אתם הבנתי לסם מה דרושה מסמכת כה קפדנית, מסורה צבאית והצדעות לסמלים ולקצינים, אחרת בכלל אי אפשר היה להסתלט עליהם. ואמנם כבר הפיעו באיזורנו הס.צ. טקודם בכלל לא קוד להם ואף אסידים יט לנו מפעם לפעם. בכלל בעמק מתכוננים לקציר ויש להגיה שהוא יעבור בסדר כי גם הערבים מעוניינים בכך ובדרך כלל כרגע אינם מדאים פעילות יתרה.

קבלתי חופט לפסח וחשבתי להגיע לת"א אולם לא היתה בידי כל תעורה ויעצו לי לא לנסוע כי יהיה לי לא נעים מאד שם ונקוה לבא בחפץ השני.

אצל בצלאל הכל בסדר. הוא עובד עכשיו רק באזור שלנו, ז"א בלי בית-יוסף ולכן נשאר גם בלי אוטו, על גבע אין לי הרבה מה לכתוב כי אינני נמצא שם באפן קבוע. אני מסיים את המכתב כי כפי שאת דואה העט שלי אינו רוצה לכתוב יותר.

ביחס להבילות ומכתבים תשלחו לפי הכתובת של גבע.

יובל.

ז.ש. לאמא ולכולם.

כותבים לזכרו של יובל

ב ע י נ י א ם

קשה לא לכתוב על בנה שמת על פניה, כי כל כמה שמבוגר יהיה, הרי לאסור אינו צליל, ותמיד רואה היא אותו באספקלריה של ימי הילדות, זוכרת כל מעט "שמות" שלו, כל "חכמה", ואלה הם המצית הוותיקה לה.

ובבואי לכתוב עתה על יובל, אין זה אלא סבבי כי עולים לפני ימי ילדותו, שקטים היו במיוחד.

יובל נולד בס"ו בטבת תרפ"א, בתחילת ימי שלטונו של הנציב הראשון ליהודה הרברט סמואל, ימים רבי תקוות ואמונה להקמת הבית הלאומי. אולם מעט מעט נתברר התקוות, והאזירה בארץ שהספיעה על חי טוב הקטן, נתנה אותותיה גם בביתנו ובעקפין האסלה על סנותיו הראשונות.

בתרפ"ז מת עליו אביו, והיתמות הפתאומית הטאירה את חותמה עליו ועל אוסיו בכל סנות גידולו.

נאלצה הייתי לעבוד כדי לקיים את המטרה, ומתוך כך לא יכולתי לספל בילדי כיאות, ויומל, שהיה ילד רגיש, לא יכול לשאת את הדבר. הבן לא יכול מדוע אמהות חבריו אינן עובדות ורגשותיו נפגעו ביותר. את הסברותי הבין מכלול, אולם בלבד לא הסלים עם העובדות.

בגלל קשיים כלכליים היה עלינו לנדוד לתל-אביב, בה למד יובל זמן-מה בבית-החינוך ההסתדרותי. אולם בי"ס זה, בתנאי הימים חתם, לא התאים לאישיו. הרגשני והמסוגר, והוא עבר לבן-סמך. ברב גם שם לא יכול להתחזק מעמד בגלל הנכר והמרחק מהמספחה. בחפשי אחד מתרין לחינוכו סלחתיו לגבע, ובה מצא, לאחר זמן, את מקומו.

אכן, לא קלות היו גב שנותיו הראשונות בגבע, על אף המספחה והקרוכים שהיו לו בה. לא על נקלה נתקבל מחברת הילדים, שלא היו רגילים ל"זרים", וחבלי ההסתגלות נמשכו זמן רב. אולם לבסוף נקלט והיה לאחד מבני הסקום, גאה בקבוצתו ונאמן לה.

אין ספק שהמספחה הקרועה והמסוורת וחסרון אב-מדריך, הנודות, החלפת בית"ס וחברת הילדים כה תכופות, וכן הצורך להסתגל מחדש למקום חדש, השפיעו על אופיו וגרמו להסתגרות פנימית ולהרגשה שהיתה בו, דומני, בעיקר בסנים הראשונות, שהעולם סלא אויבים ועליו לעמוד במידע על המשמר.

לדאבוני עלי לציין כי לא יכולתי לעקוב אחר התפתחותו בשנות התבגרותו, בהיותנו מרוחקים זה מזה בתוקף התנאים, אולם במידה שהכרתיי ושפיעתי אודותיו מפי חברי הקבוצה, הרי היה נאמן ומסור לקבוצה ולעבודתה, קרא הרבה והתעניין בכל הטאלות הנוגעות ביסוב ובהיי גבע.

יודעת אני כי הרבה התלבט עד שהחליט להכנס כחבר לגבע. רוצה היה עוד לדאות את הארץ והעולם, ללמוד, להכיר ולדעת, אולם האהבה למקום ולאנשים וההכרה כי הקבוצה היא דרך החיים הנכונה לאדם עובר בארץ הם שהכריעו. מעולם לא התחרט על החלטתו לקטור את חייו ועתידו בגבע.

על אף היותו מסתגר, ומסוב כך נראה נוקטה במקצת וכבד, היה בו חוש הומור, חי, אהב להתבדח וידע לגלות את נקודות התורפה הקוסמיות באנשים.

על חייו בצבא המעיט לספר, בכל אופן לי, ועד זמן קצר לפני נפלו לא ידעתי כי חבלן הוא. המידע טען שאין הוא מסלא כל הפקיד סטוכן והשתדל לסכנעני כי אין לי לדאוג.

בן טוב היה וקטור בבני מספחתו, וקשה להתנחם על לכתו מאתנו והוא עוזבנו כה צעיר. אולם ההכרה שלא לסלא נפל, כי בסותו שתח דרך חיים לרבים אחרים, מסמטת נחמה פורחה לי ולקיוציו האבלים.

אמל

על יובל כי איננו...

והנה טוב הוכינו. הפעם פגע הכדור באחד מנאמני "מספחת הרפת", לפי בסויה של חברת צעירה אתה.

כמעט רב שנותיו, אחרי גמר בית"ס, עבד יובל ברפת וכמעט כל אותו הזמן עבדנו יחד.

כחי הוא עומד עדיין נגד עיני, עם ראשו זה המסלסל והפרוע, עם אלה עיניו היפות והמנומנות. כפוף קצת, ידיו בכיסיו והוא מסרך את רגליו אח"צ לרפת. הרימו נכנס, עומד מספר רגעים, לבסוף הוא מנער את המסינה מעיניו, מרציא את הידים מהכיסים ומתחיל לעבד. דומני שדמותו זו לעולם לא תמוט מפני.

אבל תחת קלפה טרוטלת זו, הסתתר לב חם ורגיש של חבר מסור ונאמן גם לעבודה וגם לחברה.

יובל היה אחד הבחורים המסכילים ואוהבי הדעת, מבני הדור הצעיר שלנו. כל שנותיו בעבודה הרבה ללמד גם כמה סטיך למקצוע וגם באופן כללי. הוא היה אהוב ומקובל אצל הנוער (דבר שאינו כל כך טכני...) עוד בהיותו

ביום גשם לוינו את יובל שלנו למנוחתו. בכה בכו הסמים, בכו... והרוו את האדמה הזו, ועוררוה לצמיחה, לחיים.

בכו, בכו הל בכוח, בכו בכי רב במסתרים, בכו... ונספנו לעבודת יומם לעבודת חייכם. כי אתה, יובל וסכמותך צויתם עלינו בסותכם את החיים.

יובל, יובל בננו, יובל אחינו, יובל חברנו, יובל, יובל ! ! !

יעקב.

יובל היה בן הקבוצה מסור ונאמן. דוגמה לצעירים ממנו בחיי היום יום שלנו. שותפים בעבודה טובים היינו, וחברתיו כאדם חושב ומעמיק לחדור וללמוד. למעשה ולהלכה, את בעיות הענף. עובד מסור וטוב, וקשור בעבודת הרפת וממלא את כל האובות שבחינו מבלי להנות מכל זכויותיו.

עבר בהליכותיו ומתעניין בכל המסובב. אותו, תמיד שאף לחדור ולהבין ביסודיות את הוברים, מבין את דעתו ומסכנע, לא היכרתיו כחיל, אבל אין לי ספק שתמיד מלא את האפקידו שהטילו עליו במחשבה, בדיקנות ובחשדנות, זה היה טבעו.

בהתקבל הידיעה על גופלו בקרב, כאבתי את העלמו מאה נז וגם התקוה שישוב אלינו לחיי יצירה ועמל, סכה חסר לנו, נכזבה.

י ה י ז כ ר ו ב ר ו ך .

ישראל.

★

נכון הוא שאין מניחים לעצמם מולדת על סף כל כסף אלא בדם בניה
היקרים היא נזאלת. ואם כי לכאורה אנו סמכים על כל שחזון סמביאיים לנו
צבאותינו, אין הוא מקטין את הכאב, כשהאסון פוגע בנו והקרוב שנוכל, הוא
קרוב ללבנו. אין לנחם את הקבוצה, שאבד לה החבר הצעיר הסליטי ואת
המספחה השכולה סאבו לה אחד מבניה, כי אין תנחומים ורק עי. הצוללה השלמה
של המולדת נתנחם.

יובל הניע אלינו בגיל צעיר אחרי שהתיתם מאכיו. לא קלים היו חבלי
הסתגלותו למקום ולסביבה החדשה, כי לא כ"כ קל מתקבל ילד שבא מהחוף בין
הילדים שלנו. הרבה נלחם וגם סבל יובל עד שנכנס לתוך חברת הילדים. בן
לכך גם לא היתה כחה בסבילו בבית ספרנו. והוא מוכרח היה ללמוד בעין חרוד
והודות לכסרונותיו והתמדתו נמנה בין התלמידים הטובים. במסך שנות למודיו
בעין חרוד, הוא כ"ז חפס ומצא את ביתו אצלנו כנבע וצב צמר חוק למודיו,
של עשר שנות כמו שזה היה נהוג אז, הוא מצטרף לחברת הנוער הראשונה שלנו,
ומאז הוא ממשיך להיות חבר פעיל בתוך החברה וגם נכנס בתור חבר למסך,
משתתף בכל הפעולות ולוקח חלק חשוב בשיחות ולא פעם נבחר גם לוועדת הנוער
המקומי. בעבודה הוא בחר לו את ענף הדפוס: אולם לענף הוא לא נכנס בעבודת
סתם, בסביל למלא את יום העבודה, אלא העמיק ללמוד את הענף על בודיו עד
סלבסוף היה לאחד מנוטאי הענף. הוא היה עניו וסקט בהליכותיו. לא אהב
לדבר הרבה והיה איש המעטה. הוא חי את חיי הקבוצה במלוא מובן המלה,
אחרי שהסתגל ולמד את החיים. האלה מעצמו סבלי סמיטהוא ידיו אותן. וכשהכרי
הנוער של המחזור הזה נשלחו לכל מיני תפקידים, מחוץ למסך, הוא נסאר כמעט
יחידי ביותר מבוגר עם המחזור השני והסליטי והשתתף בעדות בשיחות ובחוגים
שונים. וכך הוא המשיך עד שנקרא להגן על המולדה. ואחרי שהשתתף באיזה
פעולות הוא נשלח לקורס ומאז הוא נמצא כל הזמן בסעודות. גם שם הוא
נסאר אותו יובל, העניו והסקט, ממלא את תפקידיו בנאמנות ובאחריות בלי
רעש ובלי דבורים. כלנו האמנו שקור רוחו יסמור עליו מפניעת האויב, אולם
לא כך רצה הגורל ודוקא עם הפעולה הראשונה המכרעת של הגדוד הזה בגב
קרה האסון ויובל נפל בין חסמגעים. יהיה זכרו צדוד בצדוד החיים.

כמו פרח
הנושא אל השמש
צמח
בהושיטיך ידיך
אל כל היפה
כמו פרח
המעמיק שורשיו
פרסת רשת
ללכוד
האמת
כמו פרח
נקטפו חייד
בדומיה
אולי זעקת
אולי גם פרחים
זועקים?

יִזְכֹּר

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בָּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמָּאֲבָק עַל הַמְדִּינָה בַּדֶּרֶךְ
וְאֶת חֵילִי צָבָא-הַגָּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בַּמִּלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלֻמִּים וְחֻמַּת הַגְּבוּרָה
וְקִדְשַׁת הַרְצוֹן וּמִסִּירֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בַּמַּעֲרָכוֹת הַקְּבִדּוֹת.

יְהִיו גְּבוּרֵי הַדָּרוֹר וְהַנְּצָחוֹן
הַנֶּאֱמָנִים וְהַאֲמִיצִים
חַתּוּמֵי בִלְב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.